

FRANTIŠEK KADLEC

Pan Kadlec, muž, který si jde za svými sny a nikdy se nevzdává.

František Kadlec se narodil v Československu dne 15. 12. 1930. Jeho dětství bylo poklidné a plné dětské radosti. Když mu bylo 9 let, začala druhá světová válka. I když sám přiznává, že plně nedokázal vnímat její dopady v celém kontextu, později ovlivnila jeho vnímání světa. Díky mobilizaci a výstavbě opevnění, které s kamarády využívali k dětským hrám, si idealizoval vojenskou službu a toužil se stát její součástí. Už od dětství měl svou srdcovou záležitost – běh, který ho provázel po celý život. Vyhrál neskutečné množství závodů a také reprezentoval místního Sokola.

Když se mu jeho sen o vojenské službě mohl vyplnit, postihla ho tragická nehoda, při které přišel o pravé oko, a tím částečně o zrak. Podařilo se mu však najít skulinku. S tím mu pomohl jeho kamarád, který byl jeho praktickým lékařem. Podařilo se mu zfalšovat oční testy, když mu dal celou zkoušecí tabuli k dispozici, aby se ji naučil nazpaměť. A tak mohl nastoupit na vojnu.

Poté, co viděl hrůzy vojny, například vojáka rozmáčknutého tankem, si uvědomil, že vojna není jen hra. Na jeho lež se během pár týdnů přišlo, proto byl vyhozen. Se skončením jeho vojenské kariéry skončila i láska k jeho první ženě. Zdálo se, že jeho život pozbyl smyslu, ale cílová čára jeho maratonu životem zatím byla v nedohlednu. V těchto temných chvílích měl po boku kamaráda Jana Chrástku, se kterým rádi vzpomínali na okamžiky, kdy byli bezstarostnými dětmi hrajícími si s míčem, vyrobeným z vycpané punčochy, přičemž byli oblečení do oblečení z kopřiv. Smysl života mu také navrátila jeho druhá láska, která přišla znenadání, tu si také později vzal. Po narození jeho prvorozené dcery se bál, že jí bude špatným otcem, ale čas ukázal opak.

Jeho parta z dětství se stále nerozpadla a dodnes se pravidelně scházejí a vzpomínají na společné chvíle a zážitky. I ve starším věku si uchoval svůj koníček a byl schopen aktivně běhat a naplňovat tím svůj volný čas. Dodnes je velkým vzorem pro svou rodinu, žijící stále v Borovanech, kde válčil se svým osudem celý život. Sám svůj život nepovažuje za zvlášť výjimečný, o to raději podává svědectví o přátelích a lidech, se kterými se za život setkal a které obdivuje. Skrze jeho paměť a svědectví žijí i jejich příběhy dál.